



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1655

§. 119. Et post pusillum accesserunt qui stabant & dixerunt Petro. v. 73.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45515

non vult coniux, veniat ancilla. Vere Homo ista scribens aperta erat porta inferni. O humanæ infirmitatis exemplum, qui hoc scripsit fuit Monachus, fuit Fr. Martinus &c, qui se igitur existimat stare, videat ne cadat, quis enim ad tantum lapsum Petri, Lutheri, calvini &c humiliter & cum sui diffidentia non incedat? quis bonis fidat affectibus? O Iesu ne me unquam verbis aut factis te negare permittas, vel mentiendo & multo minus iurando sine veritate, reverentia & necessitate.

§. 118. *Quia non novi hominem, v. 72.*

Petre, Quid dicis? non novisti Iesum magistrum tuum ad quem te adduxit primum frater tuus Andreas, &c qui è mari vocavit te postea cum fratre tuo Andrea piscantem, & quem relictis omnibus secutus es? & à quo in piscatorem hominem es promorus. non novisti magistrum cum quo comedebas panem azymum triennio & agnum paschalem, ad mensam eius accinctus, baculum in manu tua? Quis tibi lavit cæna in ultima pedes? nonne ille magister tuus? qui & tibi renitenti dixit, si non laveris te non habebis partem mecum? & tu adhæc, non solum obtulisti ei pedes sed & manus & caput? an non post cænam te sumpsit secum in hortum, an non ibidem obdormisti ipso orante, & rediens ad te tertio, ut vigilares etiam admonuit, quia hostis appropinquaret? an non adventante eodem hoste gladium extraxisti in eius defensionem? dic quæso, mi Petre, quam ob causam venisti huc in atrium Pontificis? quare tam diu hic moraris, in frigore, inter turbas militum, nonne ut fidem datam Christo servares; & videres finem eius captivitatis? Cur igitur modo frangis fidem, & promissionis quasi oblitus, dicis: *Quia non novi hominem* Magistrum & Dominum meum, & hoc cum iuramento! ad quam insaniam venisti? ut quod sole clarius patet & probe nosti, neges constanter & aperte contra conscientiam propriam, contra fidem datam, contra scientiam & notitiam publicam, quid dicis? taces, Petre dicam ego. Times, & quid times? carcerem, mortem, & unde ea times? non à iudicibus examinatus, sed ab ancillis interrogatus negas Iesum, negas te illum nosse, te illius esse discipulum, nec simpliciter sed cum iuramento. erit cum eum coram Nerone & toto mundo intrepide confiteberis, & timorem illum sanctè damnabis.

Nunc ad me convertito me, Domine, & aio visis his quæ evenerunt Petro: Noverim te mi Iesu & noverim me, nec aliquid cupiam nisi te, oderim me & amem te; humilem me, exaltem te, nihil cogitem nisi te; persequar me, sequar te; timeam mihi, timeam te; diffidam mihi, fidam in te, & in nullo afficiar nisi in te, ut in æternum fruatur te.

§. 119. *Et post pusillum accesserunt qui stabant & dixerunt Petro, v. 73.*

Dum Petrus ita palam loqueretur ad ancillam in atrio, in præsentia

cohortis militum, aliorumque virorum ac mulierum, & tam aperte negare Christum, e contra & ancilla Petrum agitare & molestare verbis & cachinnis intendunt undique & milites, juvenes & senes circumstant Petrum magisque interrogant de Christo magistro suo, discipulis, doctrina, captivis, aliisque, etiam percussione Petri & Malchi auricula ludificantes ita ut potuerit dicere Petrus, quod de Magistro suo dixit David: circumdederunt me sicut apes, & exarserunt sicut ignis in spinis. zizania naturalia nocent tritico, idque ad terram detrahunt, sic hac mulier trahit quodammodo Petrum ad terram, hoc est, ad sui oblivionem omnimodam & peccata, ut non solum ad eius interrogationem neget Dominum, sed & ut inducatur coram omnibus, cum juramento & detestatione negare: vide anima mea, quam sint noxia pravorum hominum colloquia, ipsa quippe coegerunt Petrum negare dominum, quem prius confessus fuerat esse Dei filium. Et quis aestimare poterit angustiam cordis viri senis, dum circumdaretur tot armatis viris, & ludificaretur, imaginor ipsum quasi perditum & exanimem & sideratum steterisse in atrio nescientem quid diceret, quis non compassione tangatur?

Certe Domine Iesu compatior bono seni stanti coram iis quorum peccata ira fervebant, quorum animus invidia, & os maledictione & malitia abundabat, & fraudes moliebantur quid mirum quod in tantum consternatus bonus senex toties ceciderit. Verum Dei benignitas ea omnia vertit in bonum publicum. quanti peccatores Petri respicientia animantur? & sane cum constituisset Dominus ut fundamentum ille esset Ecclesiae, ideo in imum fundi sui eum delabi permisit, ubi fragilitatem nilque posse suum perspicue cognosceret, & sentiret. Necessse etiam erat, ut caput aegre haberet, propriamque experiretur infirmitatem, quo quaelibet membra infirma misericorditer ferre disceret, iam non sepius sed 77. peccantibus veniam daret, utque per hoc, quod ipse passus est compati disceret, & gratiam sibi a Christo factam cunctis converti volentibus peccatoribus impertiretur.

Domine Iesu cordium inspector & renum, mihi quoque hanc gratiam largire, ut nunquam accurram ad malum faciendum vel ad confundendum proximum, minus vero, ut inveniar inter consortia mala, quibus stimularus mei obliviscar in tantum, ut peccare velim, sed in patientia vel sustineam ludibria pro te, vel prudenter fugiam societatem malam per quam separandus essem a te

§. 120. Vere & tu ex illis es. v. 75.

Ubi Petrus audivit a circumstantibus, quod ipsum noscerent & asseverarent dicentes: vere & tu ex illis es. credo quod, ante vix tibi praesens erat, & tunc iam plane consternatus fuerit. dum advertit quod sibi velint demonstrare ipsum esse, mendacem, vel quasi inscientem sui ad mentem unanimi-